după echinocţiu

presentiment

Cu fiece clipa ziua c-n creştere
chiar dacă mişcarea pămîntului n-o
simţi
şi seveie-s pretutindeni mai iuţi,
prin grădini se ard paiele veştede.

Pregăteşte-ţi uneltele, meştere,
pregateşte-te să iei în primire cît mai
repede doinele pe care frunzele, noile,
cu-nserarea le zuruic-n gingaşii zimţi.

Potriveşte-ţi sîngele, cînd le-asculţi,
după cîntecul pasărilor veşnic
pereche în auitul de codri şi munţi.

Pătrunde-te mai ales cu nemuritoare
ureche de dangătul iute-nspicat de
ciocane căzînd toată noaptea pe seceri
fierbinţi.

De azi ceva se-ntîmplă printre
stele, înfiorate de un tainic puls
şi-n arborii din care am fost
smuls retrase-s iarăşi simţurile
mele.

La pîndă cu sămînţa stau ascuns,
rotindu-ini cerurile mult mai
grele, să-mi cadă-a beznelor
străveche piele cînd sînt de firul
ierbilor străpuns.

La ţărmurile celc-ndepartate, la
cei doi poli lipsiţi de greutate,
planeta primăverii iar răsare

şi nu ştiu-n care trup acum îmi
bate această inima întoarsă-n
toate şi geamăna mareelor
lunare.

GRIGORE
HAGIU

i >\KTr